

VII. ROZVÁŠNĚNÁ BABIČKA NALÍČILA SI LÍČKA

A v pondělí ráno nastal typický kalup. Moje hlava byla zvyklá na víno, takže to nebyl ten důvod, že jsem se málem přerazila přes práh a všechno mi padalo z rukou. To je prostě normální. Každý živý organismus je nastavený jinak a ví, ve které části dne je nejproduktivnější a kdy by se měl raději na všechno vykašlat. Můj ideální čas na vstávání je v 8:30, ani brzy, ani pozdě. Ale o tom si mohu v běžném školním roce nechat zdát. Jen o letních prázdninách si to užívám, protože naštěstí všechna domácí zvířata respektuje mé biologické hodiny a nepotřebuje lidskou obsluhu ještě za tmy. Jen slepicím se musí otevřít dvířka, která je chrání před nezvanými lovci. Ale od toho mám Rozinu. Nevím, jak to ta holka dělá, že vše nějak chápe a odkouká, ale už jsem ji několikrát přistihla, jak rohamu naráží do dveří, dokud se petlice neuvolní a dveře neotevřou. Ještě bych ji mohla naučit zavírat, uklízet a vařit večeře. Možná by za mě mohla někdy převzít i videokonference. Tak! A teď jsem se vážně nahlas zasmála při představě, jak by se páni geodeti tvářili, kdyby zjistili, že na druhé straně je fakt koza. Větší koza než já.

Černý kafe. Jen cucnout. Horký! Přepočítat děti. Našlapovat zlehka. Babi se sice probouzí, ale nic prý nemá být zhurta. David nejspíš ještě chrní. Rumburak troubí. A na prahu zase jedna, dva, osm myší. Jasně – misku s granulemi mám připravenou už od večera. A nasedat.

„Mami, a podepsala jsi mi žákovskou?“ zeptal se Tadeáš.

„Kterou?“ podívala jsem se nechápavě.

„Mou žákovskou.“

„Jasně. A co tam je? Sběr papíru? Kopřiv? Sušených slupek? Nebo jiná blbost?“

„Dostal jsem poznámku.“

„A to mi říkáš v pondělí ráno?“

„Když já jsem ti nechtěl kazit víkend. A taky přijela babička.“

Jasně, zlaté dítě, které vyhrabalo z tašky žákovskou s ohnutým rohem do třetiny stránky, válející se hned vedle velmi jeté svačiny, u níž

nemám ani páru, kdy jsem ji připravovala, neboť se již nepodobala ničemu jedlému a v pytlíku jen plavala.

„Ty se mi snad zdáš,“ prohodila jsem s údivem. Otevřela jsem na té správné stránce, abych se dočetla, že se mé mírumilovné dítě na chodbě porvalo se spolužákem.

„Proč se rveš?“ ptám se ho.

„On si začal.“

„Ale co jsem ti říkala?“

„Že agresivita nic neřeší,“ odvětil jak učebnice.

„Vidíš. A vyřešilo se snad něco?“

„Jo. Má, co si zasloužil.“

Ach jo. Hrábla jsem do kapsy pro propisku. Stačila jen na půl podpisu, ale pro další jsem štrachat nechtěla. Hlavně ne v Tadeášově penále, protože jednak bych mohla dostat amok z toho, jak to v něm vypadá, a za druhé, jak se znám, a platí to pro většinu lidí: Propiska se po podepsání vždy nějak přesune do kapsy, místo aby se vrátila tam, kde byla předtím. Proto je mají na poště a na úřadech přivázané. A u mě je to obzvláště marný.

Před odjezdem jsem se ještě naklonila k dceři, zdali pro mě taky nemá nějaké překvapení, a ona jen s klidem, že prý jen jedničku ze čtvrtletky z češtiny.

„A proč ty ses nepochlubila před víkendem?“

Pokrčila rameny. „No, nechtěla jsem Tady mu kazit víkend.“

„A jak, proboha?“

„No, znáš se, mami. On by pak musel psát diktáty.“ Jasně potřetí. Stiskla jsem rty. Když šikovní Terezka přinese jedničku, pravda, otáčím se na Tadeáše, proč on má z diktátu za čtyři. Nikdo není dokonalý. Ještěže je dcera taková empatická.

A když jsem děti *vysypala* na zastávce a vrátila se zpátky, už ta koketérní důchodkyně švitořila v kuchyni s Davidem.

„Kde jsi tak dlouho?“ mrkla na mě babi, která si vstala v klidu, jen uvařila kafe a pocukrovala buchty, zatímco já už měla hlavu v pejru, co z mého syna vyrosté, když je rváč a z mateřského jazyka nosí špatné známky.

„Sluší ti to,“ prohodil David. Přiložil šálek ke rtům. Sfoukával páru, co se mlžila před jeho obličejem a vytvářela tak vskutku romantický dojem s jeho přímým hypnotizujícím pohledem. S tou sytě modrou barvou očí by z fleku mohl dělat reklamu na brýle. Na rozdíl ode mě žádné nenosí, pokud tedy nemá kontaktní čočky.

Docela se mi na něj začaly sbíhat sliny, takže jsem radši přehodila výhybku.

Kdyby tu nebyl, dopiju kafe, zkouknu net, začnu makat. Zaměřila jsem tedy pohled na babi, aby se mi zpomalil tep a já mohla určit svému hostu nějaký harmonogram, když vtom jsem si všimla, že babi má nalíčené rty a víčka.

„Babi, ty jsi namalovaná?“ podivila jsem se.

„Tak máme návštěvu, ne?“ mrkla na mě. „Ty by ses taky mohla trochu upravit.“

To je teda podpásovka!

„Ani nemusíš, Hani,“ mrkl na mě David. „Sluší ti to tak. Jsi prostě taková přirozená.“

Babi do něho šťouchla loktem, div že na sebe to kafe nevytlil. Mrkla okem a povídá: „Já vím, to říkáš jen tak, abys ji neurazil. Ale měl jsi vidět, jaká to byla kočka, než se nastěhovala do téhle sluje.“

„Sluje?“ Babi vážně hrabe. Jí se normálně krutopřísně zapalují lýtka. Aby nám z toho ještě nechytla chalupa.

Vzala jsem si radši kafe do obývacího i s notebookem. Před odchodem jsem ještě požádala, zdali by David mohl shrabat posekanou trávu, odvézt dozadu pod střechu a část dát králíkům do kotců.

„Rozkaz, šéfová,“ zavelel a mrkl na mě. A jak byl venku, babi hned u mě. „Je to fakt sekáč, co?“

„Babi, já musím pracovat.“

„A říká mi Andělko.“

Kruci. „Babi, ty ses do něho snad zabouchla.“

„A co. To můžu, proč ne? Já vím, že z toho nic nebude. Však to je taky v pořádku. Ale ten pocit, Haničko, ten pocit, když vidíš blízko tak pěknýho chlapa, to se ti to tak rozpálí... tady...“ Sáhla si na svá prsa, která dnes dokonce oblékla do podprsenky, proboha! Normálně

je nechá, ať si s nimi gravitace dělá, co chce, že prý tady na konci světa je to jedno. A dnes! Heleďme, jak jsou pěkně vztyčená.

„Rozumím, rostou ti z něho prsa.“

„Ale houby prsa, pod hrudníkem to pěkně hřeje. Na srdíčku. Pojď se podívat, jak mu to sekne s hráběmi,“ hned mě ponoukala.

„Babi, ale já vážně potřebuju pracovat.“

„A to jako nepočká? Máš snad někde nějaké píchačky, o kterých nevím? Vždyť je to jedno, jestli to... to, co děláš, uděláš za hodinu nebo za dvě, ne?“

Měla pravdu, ale já jsem chtěla předstírat nějakou tu morálku. Pracovní.

„Navíc tu máš teď pomocníka, takže vlastně ušetříš čas a ten můžeš věnovat tomu, že si ho pořádně prohlídnete. Haničko, aspoň na chvílku.“

A tak jsme jak dvě puberťačky, kterým ale bylo dohromady víc jak 130 let, vystoupaly po schodech nahoru, abychom střešními okny šmírovaly našeho turistu na zážitkové dovolené.

Venku bylo příjemné teplo. David byl do půli těla svlečený. Jen v mých tepláčkách. A hrabal. Zápřah, zátah, zápřah, zátah, pravidelné pohyby, svaly na rukách, a na zádech hrály. Na to se opravdu nedalo nekoukat. A babi si úlisně olizovala rty.

„Babi, jsi si jistá, že by tu měl s námi těch pár dnů zůstat?“

„Máš pravdu,“ přitakala překvapivě. „Může tu zůstat tak dlouho, jak bude chtít. Představ si, Haničko, povídali jsme si spolu, co jsi byla pryč. Ptala jsem se ho, co dělá. A on, že něco do nějakých systémů. Asi bude hodně chytrý a vzdělaný.“

„Jasně. A co on? Na oplátku se tě na něco neptal? Třeba jestli nehledáš ženicha?“ Cukla jsem koutkem úst.

„Jdi ty. Ale měl starost. Chtěl třeba vědět, jak to tady zvládáme. Myslím jako finančně.“

„Vážně? Jeho zajímá, jak jsme na tom s penězi?“ podivila jsem se.

„No, on to myslel dobře. Podívej, říkal, že ty jsi rozvedená a máš dvě děti a já jsem důchodkyně. A jestli to tedy zvládáme. Tak jsem mu řekla, že nemusí mít starosti, že máš práci.“

„Aha, tak to jo,“ přikývla jsem. „To je od něho vlastně milé.“ Řekla jsem znovu napůl soustředěná, protože druhá půlka koncentrace byla zaměřená na tu taneční eleganci s hráběmi.

„On ví, že ženské dostávají menší peníze, než by si zasloužily. U nich v podniku je to prý taky tak. A on je zásadně proti.“

„David je v odborech?“

„A to nevím. Ale je zodpovědný. Možná bychom si ho tu vážně měly nechat.“

„Hm, hele, nespěchej pořád.“

David se zastavil. Opřel hrábě, zvedl pravou paži, otřel si pot z čela a se mnou to málem seklo.

To teda byla reklama na erotično. Musela jsem se omluvit, že na to sledování nemám, a jdu pracovat.

„Nedá se nic dělat, babi, ale musím jít vydělávat. To víš, abychom to zvládali,“ mrkla jsem na ni levým okem.

„Ale vlastně bys ani nemusela,“ pokračovala babi.

„A proč?“

„Prosím tě, vždyť to musí být jasné. Všechno, co mám, ti stejně zůstane. Tak bys mohla trochu zvolnit.“

„Babi, dost z toho už spolykal tenhle barák a ještě další spoustu sežere. A žádné konto není bezedné.“

„Tak já jsem neměla peníze jen v tom polštáři. Nejsem včerejší. Mám ještě účet.“

„Babi...“

„Haničko, poslouvej, podívej se na něj. No, řekni, neměla bys zvolnit a trochu si užívat života?“

Zakývala jsem hlavou, což bylo jasné znamení, že ano, ale z úst mi vyšlo: „Ne. Promiň, musím obvolat pár lidí, připravit si tabulky a v deset mám konferenční hovor.“

A cestou po schodech dolů se mi pěkně podlamovala kolena, jako bychom tam nahoře s babi hulily Liborovu trávu.

Před jedenáctou stál David mezi dveřmi.

Na jeho zpoceném, lesklém těle zůstávaly kousky z posekaných stébel.

„Hele, šéfová,“ začal. „Kdybys mi dala půl dne volna, sjel bych si do města pro nové oblečení. Asi budu potřebovat víc triček a nějaké vlastní tepláky.“

Hlasitě jsem polkla. „Říkal jsi, že máš rozbité auto.“

„To mám. Ale vzal bych si taxi.“

„Kvůli tomu? To tě vyjde ten taxík dráž než oblečení.“

Pokrčil rameny. „Nějak se tam dostat musím.“

„No, jestli chceš, tak bych tě tam navečer hodila.“

A hned mi došel ten jeho úsměv. Další bod pro něho. A tak jsme v podvečer vyrazili. Všichni. Já za volantem, vedle mě babi, protože vzadu prý sedět nemůže (nedělá jí to dobře), a na zadních sedačkách zleva Tereza, David a Tadeáš. A jako na potvoru, když jsem chytla za řadicí páku a sešlápla pedál, auto zakvílelo bolestí a já si mohla jen představit, jak se David asi tváří.

„Z toho si nic nedělej,“ vysvětloval Davidovi Tadeáš. „Mamka to auto takhle týrá docela často. Říká, že je to stejně kraksna, takže je to vlastně fuk.“

Výborně. Ještě by mohl David navrhnout, že bude řídit místo mě, a já se mohu jít rovnou zakopat. Naštěstí to neřekl. Stejně jsem ale ve zpětném zrcátku viděla, jak trpí, a přitom se snaží nedávat to moc okatě najevo.

Půl hodiny autem a já byla orosená jak před zkouškami na řidičák. Když jsem vypustila osazenstvo v obchodáku, věděla jsem, že musím do drogerie. Pro deodorant. Babi si vyrazila vybrat další rtěnku. Terezka s ní bohužel testovala všechny možné barvičky, takže brzy vypadala jako špatně vybarvená omalovánka. Tadeáš si vystačil s pultem s vystavenými mobily, aby na nich zkoušel dostupné hry. David se naštěstí vypařil a já si mohla znovu oddechnout.

„Dneska to je fakt náročný,“ říkám zmalované babičce. „Prosím tě, co to máš na obličej?“

„To se teď nosí,“ odpověděla zkušená důchodkyně.

„Ale houby nosí. Vypadáš v tom jako... jako...“

„Jako co?“

„Jako strašidlo.“

„Měla by sis mě víc hýčkat, když víš, že budeš dědit.“

„Babi...“ zasyčela jsem. „Já jsem k tobě upřímná. Trošku jsi to přehnal. Méně je více. Znáš to.“

A tak vzala vlhčený ubrousek a snažila se tu pestrost zmírnit.

„A ty taky, Terezko.“

„Ale mně se to líbí!“

„Jasně, jenže není Halloween.“

„Mami, ty jsi děsná!“ řekla, zkřížila ruce a obrátila se zády. Ať si trhne. Doma si to umyje a pak už se nenamaluje. Nebude čím. Pokud babi... „Babi, co to děláš?“ volala jsem, když jsem spatřila, jak u kasy platí za další šminky, které pak předává Terezce. Takže závěr? Moje autorita – v čudu. Dítě vypadající jako klaun z cirkusu. A babi zabouchnutá do chlapa, který je o polovinu mladší než ona.